

Dž. L. Armentraut

Na ivici
SEĆANJA

Preveo
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

J. L. Armentrout
DON'T LOOK BACK

Copyright © Jennifer L. Armentrout, 2014
Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Na ivici
SEĆANJA

Prvo poglavlje

Nisam prepoznala ime na uličnoj tabli. Ništa u vezi s tim seoskim putem nije mi izgledalo ni poznato ni prijateljski. Pročelje oronule kuće zaklanjali su visoko, gorostasno drveće i nabujali korov. Preko prozorâ bile su zakovane daske. Tamo gde su nekada stajala ulazna vrata, nalazila se zjapeća rupa. Stresla sam se poželevši da budem daleko odatle... gde god to bilo.

Hodala sam s više napora nego što bi trebalo i skliznula sam sa hladnog pločnika trgnuvši se kada su mi se noge zabile u oštar šljunak.

Bose noge?

Stala sam i pogledala dole. Kroz prljavštinu virio je iskrzan, ružičast lak za nokte... kroz prljavštinu i krv. Nogavice su mi se skorele od blata, tako da su porubi bili tvrdi. To je imalo smisla, pošto sam bila bez cipela, ali krv... nije mi bilo jasno zašto su mi kolena farmerki umrljana krvlju.

Vid mi se zamutio i smrklo mi se pred očima, kao da ih je neko pokrio sivom koprenom. Dok sam zurila u izlizan asfalt pod nogama, kamenčiče su zamenile krupne i glatke

stene. Preko tih stena, provlačeći se kroz šupljine, curilo je nešto tamno i uljasto.

Oštro udahnuvši, trepnula sam i prizor je nestao.

Podigla sam ruke, koje su drhtale. Uz to, bile su prekrivene prljavštinom i ogrebotinama. Nokti su mi bili slomljeni, krvavi. Oko palca sam imala srebrni prsten, obložen zemljom. Dok mi je pogled milio po rukama, vazduh mi se ledio u grudima. Rukavi džempera bili su mi iscepani i otkrivali bledu kožu, punu modrica i posekotina. Ljuljajući se, išla sam napred, a noge su počele da mi se tresu. Pokušala sam da se setim kako je došlo do toga, ali glava mi je bila prazna – crna rupa u kojoj nema ničega.

Pored mene je prošao auto, pa usporio i zaustavio se nekoliko koraka dalje. Negde u dubokim brazdama podsvesti, prepoznala sam ta bleštava crveno-plava svetla kao izvor sigurnosti. Duž crno-sive bočne strane patrolnih kola stajale su lepo naškrabane reči: *Šerifska služba okruga Adams*.

Okrug Adams? Načas sam se setila i odmah zaboravila.

Vozačeva vrata su se otvorila i izašao je zamenik. Reкао je nešto u mikrofona na ramenu, a zatim pogledao u mene.

„Gospođice?“ Nesigurnim korakom, zaobilazio je patrolno vozilo. Izgledao je mlado za jednog zamenika. Nekako mi nije bilo pravo što je tek završio srednju školu a već može da nosi pištolj. Idem li ja u srednju školu? Nisam znala. „Dispečer je primio pozive u vezi s vama“, blago je rekao. „Jeste li dobro?“

Pokušala sam da odgovorim, ali izašlo je samo promuklo cicanje. Nakašljavši se, štrecnula sam se kada mi je taj pokret izgrebao i zategao grlo. „N... ne znam.“

„U redu.“ Zamenik mi je prilazio s podignutim rukama kao da sam bojažljiva srna, koja samo što ne pobegne. „Ja

sam zamenik Roud. Došao sam da vam pomognem. Zna li šta radite ovde?“

„Ne.“ Stomak mi se vezao u čvor. Nisam znala čak ni gde je to *ovde*.

Osmeh mu je postao izveštačen. „Kako se zovete?“

Kako se zovem? Svi znaju kako se zovu, ali dok sam piljila u zamenika, nisam mogla da mu odgovorim na pitanje. Čvor se dodatno stezao. „Ne z... ne znam kako se zovem.“

Trepnuo je i smešak se sasvim izgubio. „Ne sećate se ničega?“

Pokušala sam ponovo, usredsredivši se na prazninu koja mi je bila među ušima. Takav sam osećaj imala. I znala sam da to nije dobro. Navrle su mi suze na oči.

„Gospođice, u redu je. Pobrinićemo se za vas.“ Pružio je ruku i ovlaš me uhvatio za mišicu. „Sredićemo ovo.“

Zamenik Roud me je poveo oko zadnje strane patrolnih kola. Nisam želela da sedim iza stakla, pošto sam znala da je to loše. Samo rđavi ljudi sede iza stakla u policijskim patrolnim vozilima. Htela sam da se usprotivim, ali nisam stigla ni da progovorim, a on me je već smestio na sedište i ogrnuo grubim ćebetom.

Pre nego što me je zaključao u nepoželjan deo kola, kleknuo je i utešno se nasmešio. „Sve će biti u redu.“

Ali znala sam da laže da bi mi bilo lakše. Nije upalilo. Kako će sve biti u redu kad ne znam ni kako se zovem?

Nisam znala kako se zovem, ali znala sam da ne podnosim bolnice. Hladne su i sterilne, a mirišu na sredstva za dezinfekciju i oćajanje. Zamenik Roud me je ostavio kada su lekari počeli s ćitavim nizom pregleda. Ispitali su mi zenice,

napravili rendgenske snimke i izvadili krv. Zavili su mi glavu i očistili brojne rane. Dali su mi zasebnu sobu, prikačili me na infuziju koja je pumpala u mene „tečnosti od kojih će ti biti bolje“ i otišli.

Nakon izvesnog vremena, jedna medicinska sestra je dogurala kolica na kojima su se nalazili komplet instrumenta pretećeg izgleda i foto-aparat. Šta će tu foto-aparat?

Pošto mi je dala grubu bolničku haljinu da se presvučem, čutke je stavila moju odeću u kesu. Smešila mi se kada je gledala u mene, isto kao i zamenik. Neiskreno i uvežbano.

Shvatila sam da mi se ne dopadaju takvi osmesi. Od njih me je podilazila jeza.

„Moramo da obavimo još neke preglede dok se razvijaju rendgenski snimci, srce.“ Nežno mi je gurnula ramena na tvrd dušek. „A moramo i da slikamo tvoje povrede.“

Dok sam netremice gledala u belu tavanicu, bilo mi je teško da udahnem dovoljno vazduha. Postalo je još gore kada me je naterala da se okrenem na bok. Zaprepastio me je nalet neprijatnosti. *Ovo je strašno čudno.* Zapeo mi je dah. Ta misao nije bila od tada, već od pre... pre čega?

„Opusti se, srce.“ Sestra se pomerila i stala pored kolica. „Policija je stupila u vezu sa susednim okruzima da vidi ima li izveštajâ o nestalim licima. Uskoro će pronaći tvoju porodicu.“ Uzela je nešto dugačko i tanko što se presijavalo pod jarkom, bezličnom svetlošću.

Posle nekoliko minuta, obrazi su mi bili prošarani suzama. Činilo se da je sestra navikla na to, pošto je obavila svoje i otišla ne rekavši više ni reč. Šćućurila sam se pod tankim ćebetom i privukla kolena na grudi. Ostala sam tako, s praznim mislima, dok nisam zaspala.

Sanjala sam da padam – da beskrajno padam u mrak, iznova i iznova. Čuli su se vrisci, kreštavi zvuci od kojih su

mi se kostrešile dlačice na telu, a potom ništa osim nekog tihog, uljuljkujućeg zvuka koji me je tešio.

Sutradan ujutru kada sam se probudila, rešila sam da krenem korak po korak. Kako se zovem? Morala sam nekako da se zovem, ali nije bilo ničega za šta bih mogla da se uhvatim. Prevrnuvši se na leđa, zacvilela sam kada me je infuzija povukla za ruku. Pokraj mene nalazila se plastična čaša vode. Polako sam sela i uzela je. Tresla mi se u ruci, tako da je voda pljuskala po ćebet.

Voda – ima nečega u vezi s vodom. Tamnom, uljastom vodom.

Otvorila su se vrata i vratila se ona sestra s doktorom koji me je pregledao prethodne noći. Sviđao mi se. Osmeh mu je bio iskren, očinski. „Sećaš li se kako se zovem?“ Kada nisam odmah odgovorila, osmeh mu se nije pokolebao. „Ja sam doktor Veston. Samo hoću da ti postavim nekoliko pitanja.“

Pitao me je isto što i svi ostali. Kako se zovem? Znam li kako sam dospela na onaj put i šta sam radila pre nego što je zamenik naišao na mene? Odgovor na sva njegova pitanja bio je isti: ne.

Ali kada je prešao na druga pitanja, imala sam odgovore. „Jesi li čitala *Ubiti pticu rugalicu*?“

Osmehnula sam se, a usne su mi bile tako suve da su zapucketale. Znam taj odgovor! „Jesam, radi se o rasnoj nepravdi i drugačijim vidovima hrabrosti.“

Doktor Veston je s odobravanjem klimnuo glavom. „Dobro. Znaš li koja je godina?“

Podigla sam obrvu. „Dve hiljade četrnaesta.“

„Znaš li koji je mesec?“

„Mart.“ Oblizala sam usne, dok me je polako obuzimalo uzbuđenje. „Ali ne znam koji dan.“

„Danas je 10. mart. Sreda. Koji je poslednji dan koga se sećaš?“

Čupkala sam rub ćebeta i pretpostavila. „Utorak?“

Usne doktora Vestona opet su se izvile u osmeh. „Mora da je prošlo više vremena. Bila si dehidrirana kada su te doveli. Možeš li da pokušaš ponovo?“

Mogla sam, ali čemu? „Ne znam.“

Postavio mi je još neka pitanja, a kada je bolničar doneo ručak, otkrila sam da ne podnosim krompir-pire. Vukući stalak za infuziju za sobom kao prtljag, zurila sam u nepoznatu devojkicu u ogledalu.

Nikada ranije nisam videla njeno lice.

Ali ono je bilo moje. Nagnula sam se napred ispitujući odraz. Oko neznatno šiljate brade, u pramenovima, visila je ričkastomrka kosa. Imala sam visoke jagodice, a oči su mi bile negde između smeđe i zelene boje. Imala sam mali nos. To je bila dobra vest. I valjda bih bila lepa da nije bilo ljubičaste masnice koja mi se protezala od vrha čela i prekrivala čitavo desno oko. Koža na bradi bila mi je oguljena. Nalik ogromnoj malinastoj mrlji.

Odgurnula sam se od umivaonika i povukla infuziju nazad u sobičak. Moje pokušaje da se vratim u postelju zaustavili su podignuti glasovi ispred zatvorenih vrata.

„Kako to mislite – ne seća se ničega?“, odlučno je pitao neki tanak ženski glas.

„Ima složen potres mozga, koji joj je uticao na pamćenje“, strpljivo je objašnjavao doktor Veston. „Gubitak pamćenja bi trebalo da bude privremen, ali...“

„Ali šta, doktore?“, pitao je neki čovek.

Na zvuk glasa tog neznanca, razgovor je odlebdelo iz mutnih kutaka mojih misli, poput kakve udaljene televizijske emisije koju čuješ ali ne vidiš.

„Stvarno bih voleo da ne provodiš toliko vremena s tom devojkom. Samo izaziva smutnju i ne dopada mi se kako se ponašaš u njenoj blizini.“

Bio je to njegov glas – čoveka ispred vrata – ali nisam prepoznala sadržinu i nije bilo ničega drugog povezanog s njim.

„Gubitak pamćenja bi mogao da bude trajan. Teško je predvideti tako nešto. Trenutno naprosto ne znamo.“ Doktor Veston se nakašljao. „Dobra vest je da su ostale njene povrede površinske. A sudeći po onome što možemo da zaključimo iz dodatnih pregleda, čini se da nije bilo nikakvog napastvovanja.“

„O bože“, jauknula je žena. „Napastvovanja? Kao...“

„Džoana, doktor je rekao da nije napastvovana. Moraš da se smiriš.“

„Imam pravo da budem uznemirena“, odbrusila je. „Stivene, nema je već četiri dana.“

„Okružna policija ju je pronašla na obodu državnog parka Mišo.“ Doktor Veston je zastao. „Znate li zašto je bila tamo?“

„Tamo imamo vikendicu, ali nije otvarana od septembra. I proveravali smo tamo. Je l' tako, Stivene?“

„Ali dobro je, jelda?“ , pitao je čovek. „Nevolja je samo u njenom pamćenju?“

„Da, ali ovo nije jednostavan slučaj amnezije“, kazao je doktor.

Odmakla sam se od vrata i legla u krevet. Srce mi je ponovo tuklo. Ko su ti ljudi i zašto su ovde? Navukla sam cebe do ramenâ. Hvatala sam deliće onoga što je doktor govorio. Nešto o tome da sam pretrpela ogroman šok u spoju s dehidriranošću i potresom mozga – savršenu medicinsku oluju, gde mi se mozak odvojio od ličnosti. Zvučalo je zamršeno.

„Ne razumem“, čula sam kako govori ona žena.

„Kao da napišete nešto na računaru, a onda sačuvate fajl, ali ne možete da se setite gde ste ga sačuvali“, objasnio je doktor. „Fajl je unutra, ali naprosto morate da ga pronađete. Ona još ima lične uspomene. Unutra su, ali ne može da im pristupi. Možda ih nikada neće naći.“

Naslonila sam se, užasnuta. Gde li sam stavila fajl?

Onda su se vrata otvorila, a ja ustuknula kada mi je u sobu uletela ta žena – ta sila koja se mora uzeti u obzir. Njena zagasita, ričkastosmeđa kosa bila je skupljena u otmenu pletenicu i otkrivala koščato ali lepo lice.

Ukopala se u mestu prelećući pogledom svuda po meni. „O, Samanta...“

Netremice sam gledala. Samanta? Ime mi ništa nije značilo. Bacila sam pogled na doktora. On je klimao glavom hrabreći me. Sa-man-ta... Ne, i dalje ništa.

Žena mi je prišla. Na njenim lanenim pantalonama i beloj bluzi nije bilo ni jednog jedinog nabora. Na oba mršava ručna zgloba klatile su joj se zlatne grivne; pružila je ruke i zagrlila me. Mirisala je na freziju.*

„Mala moja“, rekla je pogladivši me po kosi dok me je gledala u oči. „Bože, tako mi je drago što si dobro.“

Uzmakla sam i stegla rukama bokove.

Žena je pogledala preko ramena. Onaj neznanac je bio bleđ, potresen. Njegova tamna kosa bila je u neredu. Naočito lice prekrivala mu je gusta čekinjasta brada. U poređenju s tom ženom, bio je na ivici sloma. Buljila sam u njega dok nije okrenuo glavu i provukao drhtavu ruku kroz kosu.

Postelji je prišao doktor Veston. „Ovo je Džoana Franko – tvoja majka. A ovo je Stiven Franko, tvoj otac.“

* Biljka mirisnih cvetova iz porodice perunika, poreklom iz Južne Afrike. (Prim. prev.)

U grudima je počeo da mi raste pritisak. „Z... zovem se Samanta?“

„Da“, odgovorila je žena. „Samanta Džo Franko.“

Srednje ime mi je *Džo*? Ozbiljno? Preletala sam pogledom s jednog na drugog prisutnog. Duboko sam udahnula, ali vazduh mi je zapeo u grlu.

Džoana – *moja mama* – ko god bila – stavila je ruku na usta dok je letimice gledala onog zbunjenog čoveka, koji mi je po svoj prilici bio otac. Zatim se njen pogled zaustavio na meni. „Stvarno nas ne prepoznaješ?“

Zavrtela sam glavom. „Ne. I... izvinite.“

Ustala je i odmicala se od kreveta dok je gledala u doktora Vestona. „Kako je moguće da nas ne poznaje?“

„Gospođo Franko, jednostavno morate da joj date malo vremena.“ Onda se obratio meni: „Sjajno ti ide.“

Nije se tako činilo.

Opet se okrenuo njima – mojim roditeljima. „Želimo da je zadržimo na posmatranju još jedan dan. Trenutno joj je potrebno da se dobro odmori i smiri.“

Ponovo sam pogledala onog čoveka. Zurio je u mene, nekako ošamućen. Tata. Otac. Potpuni neznanac.

„Da li zaista mislite da bi ovo moglo biti trajno?“, pitao je trljajući se po bradi.

„Prerano je da se kaže“, odgovorio je doktor Veston. „Ali mlada je i u ostalim pogledima zdrava, tako da su izgledi odlični.“ Krenuo je ka izlazu iz sobe i zaustavio se na vratima. „Ne zaboravite, ne sme da se uznemirava.“

Moja mama se ponovo okrenula krevetu. Primetno se sabrala kada je sela na njegov rub i uzela me za ruku. Okrenula ju je i ovlaš mi prešla prstima preko zapešća. „Sećam se kada smo prvi i poslednji put morali da te vodimo u bolnicu. Bilo ti je deset godina. Vidiš ovo?“

Pogledala sam u zapešće. Tačno ispod dlana pružao mi se jedva primetan beli ožiljak. Ha. Dotad ga nisam primećivala.

„Slomila si ručni zglobov na treningu gimnastike.“ Progutala je knedlu i podigla glavu. Ništa u vezi s njenim svetlosmeđim očima, koje su toliko ličile na moje, niti u vezi s tim savršeno nakarminisanim usnama, nije izazivalo ništa u meni. Tamo gde je trebalo da budu sve moje uspomene, sva moja osećanja, nalazila se samo neizmerna prazna rupa. „Bio je to prilično gadan prelom. Morala si na operaciju. Premrli smo od straha.“

„Razmetala si se na gredi“, osorno je dodao moj otac. „Trener ti je rekao da ne izvodiš – šta ono beše?“

„Premet unazad“, tiho je rekla mama ne gledajući u njega.

„Da.“ Klimnuo je glavom. „Ali ti si ga ipak uradila.“ Onda se susreo s mojim netremičnim pogledom. „Anđele, ničega se ne sećaš?“

Težina mi se raširila s grudi na stomak. „Želim da se setim, stvarno. Ali...“ Glas mi je pukao. Izvukla sam ruku i stavila je na grudi. „Ne sećam se.“

Na silu se nasmešila i sklopila ruke u krilu. „U redu je. Skot se strašno zabrinuo. Tvoj brat“, dodala je kada je videla da je belo gledam. „Sada je kod kuće.“

Imam brata?

„A u potrazi su učestvovali svi tvoji drugovi, kačili letke i držali bdenja sa svećama“, nastavila je. „Je l' tako, Stivene?“

Otac je klimnuo glavom, ali izraz na njegovom licu govorio je da je hiljadu kilometara daleko odatle. Možda je tamo gde je ta Samanta Džo, gde god to bilo.

„Del je bio van sebe; danonoćno te je tražio.“ Zagladila je pramen kose koji joj se izvukao iz pletenice. „Želeo je da dođe s nama, ali mislili smo da bi najbolje bilo da sačeka.“

Namrštila sam se. „Del?“

Otac se nakašljao, ponovo upravivši pažnju na nas. „Del Leonard. Tvoj dečko, anđele.“

„Dečko?“ O blagi bože. Roditelji. Brat. A sad i dečko?

Mama je klimnula glavom. „Da. Vas dvoje ste zajedno od, pa čini se oduvek. Smerala si da na jesen ideš s Delom na Jejl, kao vaši očevi.“

„Jejl“, prošaptala sam. Znala sam šta je Jejl. „To zvuči lepo.“

Molećivo je pogledala mog oca. Koraknuo je napred, ali u sobu su ušla dva zamenika. Mama je ustala i poravnala pantalone. „Gospodo?“

Prepoznala sam zamenika Rouda, ali stariji zamenik mi je bio nov. Nisam se mnogo iznenadila. Istupio je klimnuvši glavom mojim roditeljima. „Moramo da postavimo Samanti neka pitanja.“

„Može li to da sačeka?“, pitao je moj otac, naglo popravivši držanje. Okruživala ga je atmosfera nesumnjivog autoriteta. „Siguran sam da postoji bolji trenutak.“

Stariji zamenik se kruto osmehnuo. „Drago nam je što vam je ćerka, kako se čini, u jednom komadu, ali nažalost, tu je još jedna porodica, koja se i dalje nada vestima o svojoj.“

Sela sam uspravnije gledajući čas u oca čas u majku. „Molim?“

Mama mi je prišla i opet me uzela za ruku. „Govore o Kesi, dušo.“

„Kesi?“

Osmehnula se, ali to je više ličilo na grimasu. „Kesi Vinčester je tvoja najbolja drugarica. Nestala je sa tobom.“

Drugo poglavlje

Kesi Vinčester. Najbolja drugarica. To je označavalo nešto važno, ali isto kao i za „majku“ ili „oca“, ni za to me nisu vezivali nikakve uspomene i osećanja. Piljila sam u zamenike osećajući se kao da treba da pokažem neku emociju, ali nisam poznavala tu devojku – tu Kesi.

Stariji murkan se predstavio kao detektiv Ramirez, pa uzeo da postavlja ista pitanja kao i svi ostali. „Znate li šta se dogodilo?“

„Ne.“ Posmatrala sam kako mi tečnost infuzije kaplje u ruku.

„Čega se poslednjeg sećate?“, pitao je zamenik Roud.

Podigla sam glavu. Ruke su mu bile sklopljene na leđima i klimnuo je glavom kada su nam se pogledi susreli. Bilo je to tako prosto pitanje, i zaista sam želela da ispravno odgovorim na njega. Morala sam. Bacila sam pogled na mamu. Njena hladnokrvna spoljašnjost polako se rušila. Oči su joj se caklile, a tanka donja usna se tresla.

Tata se nakašljao. „Molim vas, gospendo, može li ovo da sačeka? Svašta je preživela. I da trenutno išta zna, rekla bi vam.“

„Bilo šta“, kazao je detektiv Ramirez ne obraćajući pažnju na mog oca. „Čega se poslednjeg sećate?“

Čvrsto sam zažmurila. Mora da postoji nešto. Zнала sam da sam čitala *Ubiti pticu rugalicu*. Vrlo je verovatno da sam to radila na času, ali nisam mogla da zamislim ni školu ni profesora. Nisam znala čak ni u koji razred idem. To je baš bilo bezveze.

Zamenik Roud mi je prišao zaradivši pogled negodovanja od svog partnera. Gurnuo je ruku u džep na grudima, izvukao jednu fotografiju i pokazao mi je. Na njoj je bila neka devojka. Zapravo je *ličila* na mene. Međutim, kosa joj nije bila riđa kao moja, već tamnija, a oči čudesne, prelepe zelene boje – mnogo zanosnije od mojih... ali mogle smo biti i sestre. „Prepoznajete li je?“

Razočarana, zavrtela sam glavom.

„U redu je ako je ne prepoznajete. Doktor nam je rekao da će možda potrajati dok vam se ne vrati pamćenje, a kada...“

„Čekajte!“ Cimnula sam se napred zaboravivši na onu prokletu infuziju. Povukla me je za ruku, umalo se ne otkočivši. „Čekajte, sećam se nečega.“

Moj otac je zakoračio napred, ali detektiv ga je upozorio da ne prilazi. „Čega se sećate?“

Progutala sam pljuvačku, odjednom suvog grla. Nije to bilo ništa, ali imala sam osećaj da je neko veliko dostignuće. „Sećam se stena – velikih; i bile su glatke. Ravne. Boje peska.“ I bilo je krvi, mada to nisam rekla, jer nisam bila sigurna da je tačno.

Moji roditelji su se pogledali, a detektiv Ramirez je uzdahnuo. Klonula su mi ramena. To je očigledno bio neuspeh.

Mlađi zamenik me je potapšao po ruci. „To je dobro. To je stvarno dobro. Mislimo da ste bili u državnom parku Mišo, i to bi imalo smisla.“

Osećaj nije bio dobar. Zurila sam u svoje prljave nokte želeći da svi odu. Ali zamenici su ostali i razgovarali s mojim roditeljima kao da nisam sposobna da shvatim ništa od onoga što govore. Glavno je bilo to što Kesi i dalje nema. To sam ukapirala. I *jeste* mi bilo krivo. Želela sam da im pomognem da je pronađu, ali nisam znala kako bih mogla.

Krišom sam provirila prema njima. Detektiv Ramirez je škiljio u mene prodorno i podozrivo. Uzdrhtala sam i naglo okrenula glavu osetivši se kao da zaslužujem taj njegov pogled.

Kao da sam kriva za nešto – nešto strašno.

Sutradan, kada su me oni neznanci – ovaj, moji roditelji – odjavili iz bolnice, kroz mene su gmizale vitice straha obložnog zbunjenošću. Nisam mogla da verujem da će me policija tek tako pustiti da odem s njima. Šta ako mi nisu stvarno roditelji? Šta ako su neki umobolnici koji me otimaju?

To je bilo besmisleno.

Zar bi neki ljudi, koji su se slučajno pojavili, bez razloga polagali pravo na jednu devojkicu od sedamnaest godina – koliko sam tačno imala? To sam saznala kada sam tog jutra zavirila u temperaturnu listu u dnu svog kreveta.

Pogledom sam polako prešla na očevu tamnu kosu. Kožu mu je oblagala aura uticaja i lagano ulazila u sve čega bi se dotakao. Nisam morala da znam sve o njemu da bih uvidela da je moćan.

Put koji je vodio do moje kuće bio je okružen visokim drvećem i zatalasanim brdima, isto onako lepo odnegovanim kao i teren za golf koji sam videla na televizoru u svojoj bolničkoj sobi. Prešli smo preko jednog udubljenja na putu i spazila sam na okupu nekoliko udobnih kućica.

Provezli smo se pored njih... u svom bentliju.

Brzo sam shvatila da su bogati. Grozno bogati. Bilo je smešno kako se nisam sećala ničeg pod milim bogom, ali sam znala kako *izgleda* novac.

Neprestano sam prevlačila dlan preko podatne kože. Kola su sigurno bila nova, pošto su mirisala onako sveže, na tek proizvedeno.

Onda sam videla našu kuću. Čoveče! Bila je velika kao omanji hotel. Zastrašujuće zdanje s debelim mermernim stubovima spreda, koje se izdizalo četiri-pet spratova u nebo, a garaža sleva je bila velika kao kuće pored kojih smo prošli nekoliko trenutaka pre toga.

„Je li ovo stvarno naša kuća?“, pitala sam kada je auto zaobišao fontanu – donekle kitnjastu – opasanu listastim ukrasima na sredini kružnog kolskog prilaza.

Mama me je načas pogledala preko ramena, kruto se smešeći. „Naravno da jeste, srce. Ovde živiš čitavog života. Kao i ja. Ovo je bila kuća mojih roditelja.“

„Bila?“, radoznalo sam upitala.

„Preselili su se u Koral Gejbls.“ Zastala je i kratko udahnu-la. „Na Floridi su, dušo. Ovo je njihovo porodično imanje.“

Imanje. Kakva otmena reč. Pogledom sam opet prešla na tatu i shvatila da je mama rekla „njihovo“, a ne „naše“. Kao da kuća nije tatina, već pripada *njenoj* porodici.

Skrajnuvši tu misao, duboko sam udahnula, a onda ponovo zabila glavu u prozor. Blagi bože, ja ovde živim. Kada sam ušla u raskošno predvorje i videla kristalni luster koji je verovatno vredeo više od mog života, odjednom više nisam želela ni da mrdnem. Na sve strane bile su skupocenosti. Tepih pored ogromnog stepeništa izgledao je mekano. Bleđožute zidove krasila su ulja na platnu stranih pejzaža. Bilo je tako mnogo vrata, tako mnogo soba.

Dah mi je izlazio u kratkim, hrapavim provalama. Nisam mogla da se pomerim.

Tata mi je stavio ruku na rame i nežno me stegnuo. „U redu je, Sami, samo polako.“

Zurila sam u lice čoveka koga je trebalo da poznajem. U njegove tamne oči, naočit osmeh, čvrstu, snažnu vilicu... Nije bilo ničega. Tata mi je bio neznamac. „Gde je moja soba?“

Spustio je ruku. „Džoana, zašto je ti ne odvedeš gore?“

Mama mi je prišla sporim, odmerenim korakom i uhvatila me hladnom rukom za mišicu. Povelala me je na sprat brbljajući o tome ko je pomagao u potrazi za mnom. Učestvovao je i gradonačelnik, što je za nju, po svemu sudeći, bila jaka stvar, a potom je i guverner javio da je naša porodica u njegovim molitvama.

„Guverner?“, prošaptala sam.

Klimnula je glavom, a usne su joj se razvukle u neznatan osmeh. „Tvoj praded je nekada bio senator. Guverner Anderson je porodični prijatelj.“

Nisam imala pojma šta da kažem na to.

Moja soba je bila na trećem spratu, u dnu dugačkog predsoblja osvetljenog s nekoliko zidnih lampi. Zaustavila se ispred vrata s nalepnicom na kojoj je pisalo: OVA KUĆKA UJEDA.

Počela sam da se smeškam, ali onda je otvorila vrata i ušla. Nesigurno, stupila sam u nepoznatu sobu koja je mirisala na breskve i zaustavila se na nekoliko koraka od vrata.

„Ostaviću te samu na nekoliko minuta“, rekla je nakašljajući se. „Rekla sam Skotu da ti izvadi neke tvoje godišnjake. Na radnom stolu su ti kada budeš spremna. Doktor Veston je kazao da bi mogli da pomognu.“

Da mi pomognu da nađem svoj fajl sa sećanjima. Klimnula sam glavom stisnuvši usne dok sam pogledom prelazila

po sobi. Bila je velika. Jedno dvadeset puta veća od one bolničke. Na sredini se nalazio krevet, na kome je bio uredno ututkan besprekorno čist beli pokrivač. Kraj uzglavlja stajalo je nekoliko jastuka ukrašenih zlatnim vezom. Na njima se nalazio smeđi plișani meda, kome kao da nije bilo mesto u toj inače ukusno nameštenoj sobi.

Mama se nakašljala. Bila sam zaboravila na nju. Okrenuvši se, čekala sam. Njen osmeh je bio mučan, čudan. „Biću dole ako ti budem potrebna.“

„Dobro.“

Odsečno klimnuvši glavom, otišla je, a ja sam uzela da istražujem sobu. Godišnjaci su stajali na stolu, ali izbegavala sam ih. Deo mene nije bio spreman za to čudnovato suočavanje sa uspomenu kojima nema. Tu je bio *Epl* laptop pored nekoliko manjih uređaja. Prepoznala sam jedan kao ajpod. Na zidu iznad stola visio je televizor s ravnim ekranom. Pretpostavila sam da je daljinski upravljač za njega.

Otišla sam do ormara i žustro otvorila dvokrilna vrata. Bio je garderober. Delić mene je bio znatiželjan. Odeća mi nije preterano važna. *Znala* sam to. Onda sam videla police u dnu i umalo nisam ciknula.

Cipele i torbice mi *jesu* važne.

Može li biti da je to deo stare mene, ili je to samo zato što sam devojka? Dok sam prelazila prstima po haljinama, nisam bila sigurna. Činilo se da su kvalitetne.

Vrativši se u sobu, otkrila sam da je tu i balkon, i da imam svoje kupatilo snabdeveno proizvodima koje sam jedva čekala da isprobam. Blizu postelje, nalazila se tabla od plute, puna fotografija. Imala sam mnogo drugarica, i bile su... obučene isto kao i ja. Mršteći se, poblize sam pogledala taj kolaž.

Na jednoj fotografiji bilo je pet devojaka. Ja sam stajala u sredini, a sve smo na sebi imale iste kratke uske haljine u

različitim bojama. O blagi bože. Iste haljine? Prezrivo sam se smejujila dok mi je pogled lutao po fotkama. Na jednoj smo bile ja i još dve devojkice, nasmejjane na nekom terenu za golf. Na drugoj je ista ona grupa s prve fotografije stajala na nekom gatu i pozirala u krajnje oskudnim kupaćim kostimima ispred brodića po imenu *Andeo*. Moj kostim je bio crn. Polako sam uviđala čemu naginjem.

Prešla sam rukama preko kukova i stomaka, zadovoljno otkrivši da je telo na toj fotografiji zaista moje. Bilo je još nekoliko fotki u školi, gde je grupa nas bila zbijena oko nekog prevelikog stola i okružena momcima.

Osmehivala sam se na svim fotografijama, ali taj osmeh je bio... izveštačen. Podsećao me je na ono kako su mi se svi smešili u bolnici. Ličio je na osmeh lutke, lažan i nacrtan. Ali bio je i hladan. Proračunat.

I na svakoj fotografiji uvek se pored mene nalazila ista devojkica. Na nekima smo se grlile ili pućile usne prema fotoaparatu. Uvek je bila u crvenom – crvenom nalik svežoj krvi.

Osmeh joj je ličio na moj i bila je to ona devojkica koju mi je zamenik pokazao u bolnici. U stomaku mi je zaiskrilo neko usijano osećanje. Ljubomora? Jesam li bila ljubomorna na nju? To nije moguće. Drugarica mi je. *Najbolja drugarica* ako je tačno ono što mi govore.

Želela sam da saznam još nešto o njoj.

Pažljivo, odlepila sam jednu našu zajedničku fotografiju s table i prinela je licu. Zadrhtala sam od njenog osmeha, a pogled mi se trgnuo sa fotke. Boje u sobi su izbledele i zamenile su ih mutne nijanse sive. Naježila sam se. *Hladno. Tako je hladno i mračno ovde. Čuje se samo hućanje... unutra-napolje, unutra-napolje...*

Zažmurila sam i zavrtela glavom da iz nje izbacim taj vlažan, zemljani osećaj koji se namah stvorio niotkuda. Kad

sam na silu otvorila oči, soba je opet bila u živim bojama. Pogled mi se ponovo zaustavio na fotografijama zakačenim na tabli. Sve su se zamutile i nastupio je blesak, letimičan uvid. Neka visoka plavuša sa širokim osmehom i šeširom obešenog oboda širila je ruke ka meni.

Prizor te devojke iščezao je kao da ga nikada nije ni bilo. Zbunjena, buljila sam u fotografije u nadi da ću je pronaći na nekoj od njih. U mojoj glavi izgledala je kao da joj je tek desetak godina, ali na tabli nije bilo nikakvog deteta koje liči na nju, kao ni njene starije verzije. Kada sam se odmakla, srozala su mi se ramena. Razočarala sam se. Za razliku od svih ostalih, u toj devojčici bilo je nečega srdačnog i stvarnog. Bilo bi mi drago da je vidim na mom zidu drugaricâ.

„Gle ko se vratio.“

Prenuvši se, poskočila sam kad sam začula taj dubok glas – i ispustila fotografiju na pod. Kolebljivo i pometeno, okrenula sam se.

Na vratima je stajao neki dečko, visok i mršav. Kroz neurednu kestenjastu kosu virile su svetlozelene oči. Na licu je imao nestašan, obešenjački izraz. Ovde ću napraviti neosnovanu procenu i reći da mi je to brat. Imali smo neke zajedničke crte lica. To je... Skot. Blizanci smo. Tako mi je barem mama objasnila na putu kući.

Zabacio je glavu i ljubopitljivo me posmatrao. „Hoćeš li prestati da se foliraš i priznati mi o čemu se radi?“

Gurnuvši fotografiju nožnim prstima pod krevet, spustila sam hladne znojave ruke niz kukove. „Kako... kako to misliš?“

Ušetao je u sobu i stao na nekoliko koraka od mene. Bili smo iste visine. „Gde si zaista bila, Sam?“

„Ne znam.“

„Ne znaš?“ Nasmejao se i naborala mu se koža oko očiju. „Ma daj. U šta ste se ti i Kesi ovog puta uvalile?“

„Kesi je nestala“, promrmljala sam pogledavši u pod. Je li to Kesi na onim fotografijama? I ne liči preterano na devojku koju mi je zamenik pokazao. Sagnula sam se i zgrabila fotografiju ispod kreveta. „Ovo je Kesi, je l' tako?“

Namrštio se kada je kratko pogledao fotku. „Da, to je Kesi.“ Brzo sam je stavila na noćni stočić. „Ne znam gde je ona.“ „Imam neke teorije.“

Zagolicana, zaljuljala sam se unazad na petama. „Stvarno?“

Skot se bacio na moj krevet i lenjo ispružio. „Brate, verovatno si je ubila i štekнула negde njeno telo.“ Nasmejao se. „To mi je glavna teorija.“

Prebledela sam kao krpa i zastao mi je dah.

Dok me je gledao, nestao mu je osmeh sa lica. „Sam, čoveče, *šalio* sam se.“

„A.“ Obuzelo me je slatko olakšanje i sela sam na ivicu postelje zapiljivši se u svoje iskrzane nokte. U trenutku, sve je postalo sivo-belo. Jedina boja bila je crvena – jarka, drečava crvena pod mojim noktima. *Tiho kmečanje – neko plače.*

Skot me je uhvatio za mišicu. „Ej, jesi dobro?“

Treptala sam, a vizija i zvuci su iščileli. Gurnuvši ruke ispod nogu, klimnula sam glavom. „Dobro sam.“

Seo je i zagledao se u mene. „Jebote, pa ti ne foliraš.“

„Ne foliram šta?“

„Čitavu tu priču s gubitkom pamćenja – pošto sam bio ubeđen da si otišla u neki provod, da si se danima lešila i nisi mogla da se vratiš kući dok se ne otrezniš.“

Dođavola. „Jesam li često to radila?“

Skot je prasnuo u smeh. „Da... ovo je baš uvrnuto. Sto posto ne foliraš.“

Sada sam se još više zbunila. „Otkud znaš?“

„Pa, za početak, još me nisi izbacila iz sobe ili zapretila da ćeš mi upropastiti život.“

„Uradila bih tako nešto?“

Zurio je u mene razrogačenih očiju. „Da, a ponekad bi me čak i udarila. Jednom sam ti vratio i to, ovaj, nije baš naišlo na odobravanje. Tata se nadržao. Mama se *prenerazila*.“

Skupila sam obrve. „Udarali smo se?“

Odmahnuvši glavom, Skot se ponovo izvalio. „Čoveče, ovo je bizarno.“

Nema sumnje. Izvukla sam ruke ispod nogu i uzdahnula. „Da se vratimo čitavoj onoj priči da sam ubila Kesi i sakrila njeno telo. Zašto si to rekao?“

„Šalio sam se. Vas dve ste *oduvek* bile najbolje prijateljice.“ Podsmehnuo se. „U stvari, poslednje dve godine više ste ličile na neprijateljice. Postojalo je između vas neko prećutno suparništvo. Sve je počelo kada su tebe u drugoj godini izabrali za kraljicu gimnazije,* a nju samo za dvoranku. To je bar ono što svima govoriš, mada ja mislim da je počelo kada ste bile u prvoj godini, a ti profurala s Velikim Delom.“

„S Velikim Delom?“ Zadenula sam pramen kose nazad za uvo. „To mi je dečko.“

„To je čitav tvoj svet.“

Pošto mi se nije dopalo kako to zvuči, složila sam facu. „Ne sećam se... ni njega.“

„To će mu uzdrmati samopouzdanje.“ Tada se nasmešio, kao da mu se sviđa kako to zvuči. „Znaš, ovo je možda nešto najbolje što se ikada dogodilo.“

„To što sam izgubila pamćenje i ne znam šta mi se desilo?“ Duboko u meni planuo je bes, poznat i snažan. „Da, baš mi je drago što ti to toliko odgovara.“

* Engl.: *homecoming queen*, devojka koja se bira na osnovu omiljenosti, lepote ili zasluga u nekoj obrazovnoj ustanovi. (Prim. prev.)

„Nisam to hteo da kažem.“ Skot je seo i pogledao me pravo u oči. „Bila si strah i trepet za sve koji te poznaju. A ovo“, mahnuo je rukom oko mene, „jeste poboljšanje.“

Vratilo se ono odvratno osećanje koje mi je stezalo utrobu. Bila sam strah i trepet? Ugrizla sam se za usnu razočaravši se što u glavi nemam ništa što bi potvrdilo ili opovrglo to što je rekao.

Neko se nakašljao.

Okrenuli smo se i... vau, jednostavno vau! Vilica mi je pala na prekrivač. Na vratima *moje* sobe stajao je neki visok *momak*. Na čelo mu je padala tamnosmeđa kosa i kovrdžala se oko ušiju. Koža mu je bila tamna, gotovo maslinasta u poređenju s mojom, bleđom, što je nagoveštavalo da je indijanskog ili latinoameričkog porekla. Imao je široke jagodice, zbog čega je izgledao egzotično, a vilica mu je bila snažna i čvrsto stegnuta. Košulja s dugim rukavima koju je imao na sebi bila mu je zategnuta preko širokih ramena i bicepsa. Bio je građen kao pravi sportista, vitak a ipak mišićav.

Sa prstiju visio mu je bejzbol kačket, zaboravljen. Pogledi su nam se susreli i osetila sam neko komešanje u grudima. Oči su mu bile magnetski privlačne, tamnoplave. Boje neba u sâm smiraj dana, pre nego što se smrkne – boje sumraka. U njegovom netremičnom pogledu bilo je čistog olakšanja, kao i izvesnog opreza koji nisam razumela.

„Je l' to moj dečko?“, prošaptala sam, istovremeno i puna nade i uplašena. Ako mi je on dečko, nemam pojma šta da radim s njim. Pa dobro, imam – naprasno mi je sinulo mnoštvo zamisli koje su podrazumevale ljubljenje, dodirivanje i svakojake zabavne stvari, ali bio je... toliko *zgodan* da ti pođe voda na usta, a to me je jezivo plašilo.

Skot se zagrcnuo od smeha.

Momak na vratima je letimice pogledao mog brata, a zatim mene. Obraze mi je oblila toplina. U očima mu je i dalje bilo olakšanje, a meni su se usne rastvorile u nesiguran osmeh. Bilo mu je drago što me vidi, ali... ali onda su se stvrdle u komade leda.

„Dečko? Aha“, polako je rekao, duboko i glatko, „čak ni kad bi mi platila školarinu za Pen Stejt.“*

Žacnuta i posramljena, trgla sam se i pitanje je izašlo pre nego što sam stigla da ga zaustavim. „A zašto ne?“

Piljio je u mene kao da mi iz glave viri ruka koja maše unaokolo. Podignutih obrva, okrenuo se mom bratu. „Čekaću te napolju.“

„Važi, čoveče, stižem za sekund, Kare.“

„Zove se Kar?“,** pitala sam prekrstivši ruke.

Momak-auto je stao i okrenuo se. „Kar, od Karson Ortiz.“

Aha. To je imalo smisla. Spustila sam ruke osećajući se kao devetostruka glupača.

Karson je zaškiljio. „Ona stvarno nema pojma... ni o čemu?“

„Da“, odgovorio je Skot napućivši usne.

Ponovo je hteo da se okrene, ali opet je zastao. Mrmljajući ispod glasa, pogledao je u mene. „Drago mi je što si dobro, Sam.“

Pre nego što sam uopšte stigla da odgovorim na to, otišao je. Okrenula sam se prema Skotu. „Ne dopadam mu se.“

Skot je izgledao kao da bi se ponovo nasmejao. „Aha, ne dopadaš mu se.“

U grudima mi se javilo neko neobično, uvrnuto osećanje. „Zašto?“

* Univerzitet u Pensilvaniji. (Prim. prev.)

** Engl.: *car*, automobil, kola. (Prim. prev.)

Odgurnuvši se od kreveta, uzdahnuo je. „Zato što se on ne dopada tebi.“

Ne dopada mi se? Pa zar nemam ukusa? On je sjajan genetski materijal. Onda sam se namrštila. Otkud ja znam ko je sjajan genetski materijal? „Ne kapiram.“

„Bila si malo odvratna prema njemu... posljednje dve godine.“

„Zašto?“

Izraz na njegovom licu govorio mi je da je sit pitanja „zašto“. „Zato što mu je tata unajmljena ispomoć, a ti nisi obožavalac unajmljene ispomoći. Jebiga, a ni njihovog potomstva niti ikoga drugog ko ima veze s njima.“

Spustila sam ruke u krilo ne znajući kako da odgovorim na to. Mora da se šali. „Unajmljujemo ispomoć?“

Skot je prevrnuo očima. „Unajmljuju je tata i mama, što je smešno jer mama nije radila ni jednog jedinog dana u životu.“ Kada je video izraz na mom licu, opsovao je. „Jebote, ovo je kao da razgovaram s malim detetom.“

Koža mi se naježila od ljutnje, kao i od uvređenosti. „Izвинi. Možeš da ideš da razgovaraš s Karom, koji očigledno ne pati od nedostatka inteligencije.“

U očima mu je zatreperilo kajanje i opet je uzdahnuo. „Slušaj, izvini. Nisam tako mislio. Ali, Sam, ovo je čudno. Kao *Invazija kradljivaca tela* ili šta već.“

Stvarno je bilo čudno. Provirila sam kroz prazna vrata, uznemirena i čak malo uplašena. Odjednom sam shvatila da ne želim da ostanem sama. „Kuda ćete vas dvojica?“

Podigavši obrvu, za trenutak je spustio pogled ka trenerci. „Imamo trening bejzbola.“

„Smem li i ja da idem?“

Lice mu se ozarilo iznenađenjem. „Ti ne podnosiš bejzbol utakmice. Ideš samo zbog Dela.“

„Ne znam ko je Del!“ Ruke su mi se sklupčale u beskorisne pesnice. „Ne znam šta ne podnosim. Ni šta volim. Ni šta bi trebalo da radim ili govorim. Ne prepoznajem *ništa* od ovoga. Da bude još gore, sada sam saznala da me, po svojoj prilici, svi mrze – uključujući i moju najbolju drugaricu, koja je nestala kad i ja – a ne mogu da se setim ni *zašto*.“ Gledala sam unaokolo po sobi, na ivici suza. „I srednje ime mi je Džo. Ko može detetu da nadene srednje ime kao što je *Džo*?“

Nekoliko trenutaka Skot ništa nije govorio, a onda je kleknuo ispred mene. Bilo je neobično gledati ga u lice i videti sopstveno kako ti uzvraća netremičan pogled, ali muževnije i tvrdo. „Sam, biće sve u redu.“

Donja usna mi je zadrhtala. „Svi mi to ponavljaju, ali šta ako ne bude?“

Nije odgovorio.

Pošto nije u redu i nikada neće biti u redu. Bila sam zaglavljena u tom životu koga se nisam sećala, ugurana u ljušturu te devojke – te Samante *Džo* Franko – i što sam više saznavala o njoj, to mi je bila morskija.

Treće poglavlje

U subotu sam se sastala s drugaricama... po prvi put. Pričale su. Mnogo. I sve su zvučale i izgledale isto. Plavuše sa strateški izvučenim svetlijim pramenovima. Sve su izgledale kao da bi im koristilo po nekoliko krofni koje sam krkala.

Zbile su se oko mene grleći me i plaćući. Mama je ostala u kuhinji, gde je pijuckala vino u jedanaest pre podne. Jedna devojka se isticala među ostalima. Kako se ona zove, zapamtila sam prilično brzo.

Veronika Hodžis.

Plavuša. Preplanula. Mršava. Savršena. Onakva devojka kakva bi mogla da snima reklame za solarijum i u bikiniju bude krunisana za kraljicu gimnazije.

Dok je prelazila manikiranom rukom preko svog belog kašmirskog džempera, crveno nakarminisane usne prezrivo su joj se krivile pred kutijom krofni i kroasana kao da vrve od bubašvaba. „Strašno nam je drago što si dobro, Sami. Sve smo toliko brinule.“

Otrla sam bele mrvice s ruku. „Hvala.“

Veronika je preko ramena bacila pogled ka mojoj mami, a onda se nagla napred i progovorila prigušeno. „A stvarno se nadamo da će se pojaviti i Kesi.“

Pitajući se zašto šapuće, pogledala sam u ostale devojke. Sve su klimnule glavom kao poslušna psetanca. Uzela sam kroasan. „Ja isto.“

Namrštila se. „Ali... tvoja mama kaže da je se ne sećaš.“

„A ni nas“, upala je u reč Kendi Olderman. I ona je ispod oka gledala kutiju s poslasticama. „Drago mi je što vidim da ti se apetit nije promenio.“

Zastala sam, s kroasanom na pola puta do usta. „Nije?“

Kendi je klimnula glavom. „Oduvek si jela kao frajer.“

„To je čista istina“, promrmljala je mama preko ruba čaše vina, pogleda uperenog u tavanicu.

Spuštajući kroasan, nisam bila sigurna je li dobro ili loše to što mi je ostao muški apetit. Preletela sam pogledom po sobi i uspela da se setim samo one devojčice koju sam videla u mislima; one prirodne plavuše koja je bila tako srećna i tako neizveštačena. Zanimalo me je ko je ona.

„Znaači“, razvukla je Kendi. „Ničega se ne sećaš?“

Naprasno sam ostala bez apetita. Bacila sam kroasan nazad u kutiju i letimice pogledala u mamu. Sada je obraćala pažnju. „Ne sećam se, ali doca misli da će mi se pamćenje uskoro vratiti.“

Devojkama kao da je laknulo, a onda su počele da pričaju o školi, o predstojećem početku bejzbol sezone, što je izgleda bila jaka stvar u tim krajevima, i o tome kuda će te večeri. Pozvale su me, ali mama ih je ljubazno obavestila da u skorijoj budućnosti neću kročiti iz kuće. Strava. Prešle su na dečka koga nikada nisam videla.

„Strašno je zgodan“, cičala je Kendi. „I tako, tako savršen.“

„Skroz.“ Veronika je klimala glavom držeći ruke ispred grudi. „Vas dvoje imate savršenu vezu.“

Bacila sam pogled ka onoj ćutljivoj sa smeđom kosom i plavim pramenovima. Ona ništa nije govorila, već je samo čupkala jednu malu salvetu.

„Zabrinut je za tebe.“ Kezeći se, Kendi je nakrivila glavu u stranu. „Imaš više sreće nego što misliš.“

Sreće što sam živa ili sreće što imam tako sjajnog dečka?

Začudo, ne računajući ono što je rekla Veronika, niko nije pominjao Kesi. Bila sam sigurna da izbegavaju tu temu, da ne bih odlepila. Na tome sam im bila zahvalna, pogotovo kad se uzme u obzir da sam skoro čitave minule noći mozgala o svim grozotama koje su mogle da nas snađu. Ipak, zanimalo me je da saznam još nešto o njoj.

Kada je nastalo zatišje u razgovoru, nakašljala sam se. „Je l' Kesi rekla nešto pre nego što... što smo nestale? Je l' pominjala neke planove?“

Veronika je oborila pogled uvukavši usnu. „Zaista nije...“

„Mislim da je dosta za danas, devojke.“ Iza Veronike pojavila se mama osmehujući se ali ne pokazujući zube. „Samanta treba da se odmara.“

„Mama“, brećnula sam se posramivši se što se ponaša prema meni kao da sam malo dete. Odgurnula sam se unazad preturivši barsku stolicu i ustala. Kolena su mi zaklecala, a glas izašao kao puki šapat. „Mama...“

Ošinula je pogledom grupu devojaka koje su prebledele ispod slojeva pudera, a onda me uhvatila za ruke, iskolačenih očiju. „Šta je bilo?“

Srce mi je neravnomerno tuklo. Kako da joj objasnim? Znala sam da sam se i ranije tako brećala na svoju mamu. Da sam se i ranije *osećala* tako – onemogućena, razdražena i besna *na nju*. Zavrtelo mi se u glavi kada me je preplavilo

to poznato osećanje jer dotada nije bilo praktično ničega. Ni za koga drugog to ne bi bilo ništa naročito, ali za moj prazan mozak bio je to događaj epskih razmera.

„Samanta?“

Sve su zurile u mene. Sva lica pripadala su praktično neznancima. Nije bilo nikakve navale sećanja niti makar tračka prepoznavanja kao što su rekli *Gugl* i *WebMD*.^{*} Prethodne noći temeljno sam pretražila internet na temu disocijativne amnezije i osim činjenice da je povezana s traumatičnim događajima i duševnom bolešću – *ljupko* – nije bilo mnogo informacija o tome kako i da li će mi se uspomene vratiti.

Izvukla sam ruke, koje su se tresle, i sklonila kosu s buknulih obraza. „Ništa. Samo sam umorna.“

Nezvanično okupljanje povodom mog povratka je prekinuto. Devojke su me kratko zagrlile i cokile u obraz, a zatim u koloni izašle i otišle svaka do svog BMW-a. Zapitala sam se koja kola ja vozim.

„Šta se stvarno dogodilo?“, pitala je mama idući za mnom kroz brojne sobe do one najmanje u prizemlju – dnevnog boravka. „Samanta, odgovori mi.“

Sela sam na duboki meki kauč. „Ništa strašno. Samo sam se setila da sam se i ranije... ljutila na tebe, brećala na tebe. Zateklo me je nespremnu.“

Načas me je netremice gledala, a onda kleknula ispred mene. Iznenadila sam se što ne mari što će isprljati svoje lanene pantalone, ali onda mi je šakama obuhvatila obraze. Ruke su joj se tresle. Navrle su joj suze na oči. „Nikada nisam mislila da će mi biti drago da čujem što se sećaš kako si se ljutila na mene, ali drago mi je.“

Osmeh mi je bio nesiguran. „Jadno, a?“

^{*} Sajt sa lekarskim savetima. (Prim. prev.)

„Ne, nije jadno, dušo. To je napredak.“ Ustala je otresajući široke pantalone. „Ali stvarno mislim da bi trebalo da se odmaraš ovog vikenda.“

Podigla sam obrvu. „Čitala sam sinoć o tome, i članci kažu da bi trebalo da budem u blizini onoga što mi je poznato. To će mi pobuditi sećanje.“

„Ne znam. S mnogo čime treba da izadeš na kraj.“

Duboko sam udahnula, već znajući da će ovo biti teško. „Želim da u ponedeljak krenem u školu. Moram. Potrebno mi je to.“

„Prerano je.“

„Moram da radim nešto normalno. Možda će mi to pomoći s uspomenu.“

Kao da se još više zabrinula. „Doktor Veston je rekao da ne smeš da žuriš. To bi moglo da bude previše.“

„Kako može da mi naškodi?“ Podigla sam ruke, osujećena do srži. „Hoću li zaboraviti još nešto? Nema više ničega što mogu da zaboravim!“

„Ne znam.“ Mama se okrenula petljajući sa zlatnim narukvicama na zglobovima. „Već sam razgovarala sa školom. Rekli su da je u redu da ostaneš kod kuće još nedelju dana otprilike.“

U tom trenutku, saznala sam nešto novo o sebi. Da nemam strpljenja. Skočivši na noge, podbočila sam se. „U ponedeljak idem u školu.“

„Samanta, stvarno...“

„Šta se ovde zbiva?“ Ušao je tata skidajući bele rukavice za golf. Sagnuo se i poljubio me u obraz. „Podseća na stara vremena.“

Trudila sam se da mi se ne zgadi taj čedan poljubac. On mi je tata. Nema razloga da pošizim. Mama se okrenula protiv njega i njeno lepo lice je prebledelo. Dobro, možda

treba da mi se zgadi. Izmakla sam se u stranu, razdražena i u nedoumici.

„Šta tražiš s tim cipelama u kući?“ Glas joj je kreštao i zabolele su me uši. „Izgrebaćeš podove. Ponovo!“

Tata se nasmejao. „Ništa im neće faliti. Nikoga ne zanima jesu li izgrebani ili nisu.“

„Mene zanima!“, usprotivila se mama. „Šta će pomisliti naši prijatelji ako ih vide?“

Prevrnuo je očima. „Mislim da si ti jedina osoba koju poznajem koja bi se postidela zbog stanja svojih podova. Bilo kako bilo, šta se događa?“

Frktala je dok ga je prezrivo gledala. „Tvoja ćerka želi da u ponedeljak ide u školu.“

Pljesnuo je rukavicama po dlanu, od čega sam malčice poskočila. „Džoana, ako to želi, onda ne treba da joj branimo.“

„Ali...“

„Znači smem?“, uskočila sam, puna nade.

Gledala je čas u mene čas u njega i duboko uzdahnula. „Razumem, dvoje protiv jednog. Neke stvari se nikada ne menjaju.“ Na to se okrenula na peti i besno izjurila iz sobe.

„Ne brini, dušo. Tvoja majka je samo zabrinuta zbog svega.“ Seo je i potapšao mesto pored sebe. Povala sam se njegovim primerom i sklopila ruke. „Van sebe je od brige. Mislili smo...“

„Da sam mrtva?“

Pobeleo je i progutao knedlu. „Isprva je tvoja majka pomislila da si pobešla i strašno se uznemirila. Znaš kakva je.“ Preko lica mu je prešao izraz zbunjenosti, a onda je zavrteo glavom. „U stvari, ne znaš. Zabrinula se da te je Kesi možda nagovorila na tako nešto i da će se, ako je tako, to svuda raščuti. Ja sam samo želeo da mi se vrati moja devojčica, naročito kada smo počeli da mislimo na najgore.“

Da li je mama više brinula šta bi mogli da pomisle njeni prijatelji? U svakom slučaju, i dalje nisam mogla da zamislim šta im je sve padalo na pamet. „Ja želim da se setim.“

„Znam.“ Potapšao me je po kolenu.

„Ne. Vidi.“ Iskopala sam iz džepa farmerki onu fotku na kojoj smo bile Kesi i ja. „Moram da se setim.“

Tata je ponovo progutao knedlu. „Sećaš... sećaš li se nje?“

Odmahnula sam glavom. Nije mi bilo poznato ništa ni u vezi s njenim licem ni s tim kako mi je prebacila ruku preko ramena. Dođavola, bilo mi je čudno čak i moje vlastito lice na toj fotografiji, čak i pege koje su mi osule nos. I Kesi je imala pege, ali na obrazima.

„Ali i dalje bi mogla da bude tamo negde, gde god sam ja bila. Mogla bi da bude povređena ili...“ Okrenula sam fotografiju i podigla glavu susrevši se s njegovim pogledom. „Kada bih se setila, mogla bih da je pronađem.“

„Dušo, policija je pretražila veći deo državnog parka i ništa nije pronašla.“

„Možda je negde drugde. Niko ne zna da li sam... došla otuda. To je prvo čega se sećam. Hodanja“, rekla sam mu. „Možda sam došla odnekud drugde.“

„To ima smisla, ali nemoj da se naprežeš.“ Osmehnuo se kada je ustao dok su mu rukavice visile s ruke. „A ako se nikada ne setiš, nisi ti kriva. U redu?“

Rasejano sam klimnula glavom. Nakon toga, tata je otišao. Popela sam se na sprat i stavila onu fotografiju na svoj radni sto. Otišavši u kupatilo, pružila sam ruku da odvrnem slavine, ali sam shvatila da su posredi one što reaguju na pokret. Prevrnuvši očima, mahnula sam rukom i voda je potekla. Pošto sam se umila, opet sam se zagledala u svoje lice. Često sam to radila, u nadi da će mi nešto sinuti. Još nije.

Zažmurivši, duboko sam udahnula nekoliko puta i na silu otvorila oči. Dvaput sam trepnula. Svetlo u kupatilu bilo je ugašeno. Jesam li ja slučajno to učinila? Nisam se sećala da sam pritisnula prekidač na zidu. Uzmičući, letimice sam pogledala u sobu i s mukom progutala pljuvačku.

Pod stresom sam, a pod stresom čovek ume rastreseno da postupa. To je zvučalo kao dobra teorija i odlučila sam da je prihvatim.

Dok mi je srce dobovalo u grudima, bacila sam se na postelju i zagledala u plastične zvezde kojima je tavanica bila posuta. Prethodne noći saznala sam da sijaju.

To mi se dopadalo.

Jesu li mi se sviđale i ranije ili sam mislila da su glupave? Nije bilo odgovora. Ni za šta nije bilo odgovora. Prevrnula sam se na bok i privukla noge priljubivši ih uz grudi. Kesi. Otkako su oni zamenici napustili bolničku sobu, njeno ime me je progonilo kao kakva setna, čudnovata melodija. Može li biti da je i ona tamo negde, u nekoj drugoj bolnici, i da ne zna ko je? Skot je rekao da smo se mnogo svađale, ali to drugarice i rade... ili bar mislim da rade. A ja ionako delujem kao pravi tlačitelj – takva gadura da se ne dopadam čak ni Karsonu. Dođavola, kao da me se plašio i rođeni brat.

Čvrsto zažmurivši, pokušala sam da ispraznim glavu. Što nije trebalo da bude preterano teško, ali sve vreme videla sam neke jarkoplave oči oivičene crnom bojom. Besmisleno. Duboko sam udahnula da se smirim i zamislila Kesino lice. Ona je očigledno poslednja osoba s kojom sam bila. Šta li smo radile? Gledale filmove? Provodile se? Samo blejale i razgovarale?

Nisam bila sigurna koliko sam dugo ležala i zurila u lepu muzičku kutiju s balerinicom iskrivljenom u stranu, jedne

noge savijene pod pravim uglom. Jesam li i ja balerina? Nekako sam sumnjala u to. Uzdahnuvši, prevrnula sam se i gurnula lice u jastuk.

Nešto je zašuštalo ispod njega.

Podigavši se, povukla sam jastuk i sklonila ga. Dopola zadenuta pod ćebe, nalazila se žuta cedulja presavijena u obliku trougla. Sigurna da tog jutra nije bio tu, izvukla sam taj komad hartije i polako ga rasklopila.

Dah mi je zapeo u grlu i ispustila sam to pismo pobegavši nazad na krevet. Dok mi je srce jurcalo, zažmurila sam, ali i dalje sam videla reči.

Ne osvrći se. Neće ti se dopasti ono što ćeš naći.

Četvrto poglavlje

Skočivši s kreveta, istrčala sam u predsoblje i naletela pravo na brata. „Opa!“ Skot me je uhvatio za ramena i vratio u ravnotežu pre nego što sam pala. Iscerio se. „Uspori.“

Dahtala sam dok sam buljila u njega i pokušavala da dođem do daha. „Ima... ima neka...“

Kez mu je nestao s lica. „Šta, Sam?“ Kada nisam odgovorila, blago me je prodrmusao. „Šta hoćeš da kažeš?“

Trgnuvi se iz panike, izvukla sam se iz njegovog stiska. „Ima neka poruka pod mojim jastukom!“

„Molim?“ Žustro je prošao mimo mene i krenuo ka mojoj sobi.

Pošla sam za njim zaustavivši se na vratima kada je prišao mom krevetu i uzeo poruku kao da je otrovna zmija.

„Ne osvrći se. Neće ti se dopasti ono što ćeš naći.’ Je l’ me zajebavaš?“ Okrenuo se držeći poruku u ispruženoj ruci. „Ko je bio ovde, Sam?“

„Ne znam. Niko koga poznajem...“ Stala sam. Ne poznajem nikoga.

„Niko ti danas nije navraćao? Pa se možda nakratko izgubio ili šta već?“